

Διονύσιος Μαζίτσος
ΚΥΚΛΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

1^ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

Βραβείο Μουσικότητας

Τερέζα Γεωργιάδου

ΝΙΚΕΣ

2^ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

Κώστας Θερμογιάννης
ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

2^ο βραβείο

Μαρία Νάσταρη
ΚΥΚΛΟΣ 6 ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΤΙΧΩΝ

3^ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

Ιωάννα Ντορμούση
ΑΠΛΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ

Έπαινος

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

Βραβείο Συναισθηματικής Έκφρασης

Μαρία Περβαινά
ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ

Έπαινος

Βραβείο Χειρισμού Θέματος

Σταυρούλα Κουρτίδου
ΟΛΗ ΜΟΥ Η ΖΩΗ

Έπαινος

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Ο πρώτος πανελλήνιος διαγωνισμός συγγραφής στίχου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος προκηρύχθηκε προ 7 ετών από την Ε.Σ.Ε. σε συνεργασία με δυο εξαιρετους συνεργάτες, τον Θανάση Συλιβό, εκδότη του Μετρονόμου και τον μουσικοσυνθέτη Γιώργο Αλτή, υπεύθυνο για την οργάνωση και εκπόνηση της μελοποίησης των βραβευθέντων στίχων. Αμφότεροι παραμένουν πιστοί στην προσπάθεια και συμβάλλουν με κάθε τρόπο στην ανάδειξη της.

Οφείλω επίσης να ευχαριστήσω μερικά ακόμα άτομα που εξ αρχής προσφέρθηκαν και μετείχαν στην όλη διαδικασία, συμμετέχοντας στις κριτικές επιτροπές αλλά και αναλαμβάνοντας τη μελοποίηση κάποιων στίχων έως και κατά τον εφετινό 7ο διαγωνισμό. Γιώργο Αλτή, Πέννυ Μπινιάρη, Φώτιο Αποστολάρα και Σπύρο Πανταζή.

Δυο ακόμα άτομα ο Κώστας Μπαλαχούτης και ο Αλέξανδρος Καραμαλίκη προβάλλουν, με τον τρόπο τους, το διαγωνισμό αυτό.

Επίσης ευχαριστώ τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος Κώστα Παπαπέτρο, Αντιπρόεδρο, Τζένη Κοσμίδου, Γενικό Γραμματέα, Κώστα Καπώνη, Ταμία και Γιάννη Βολιώτη, Μέλος, για την αμέριστη υποστήριξή τους στο σύνολο των πολιτιστικών δράσεων και εκδηλώσεων της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος.

Τέλος θερμές ευχαριστίες οφείλουμε στους ανθρώπους εκείνους από όλη την Ελλάδα και την Κύπρο που εμπιστεύονται το διαγωνισμό αυτό και επί 7 έτη συνεχίζουν να αποστέλλουν τις δημιουργίες τους να κριθούν καθώς και στα μέλη των εφετινών κριτικών επιτροπών, και συγκεκριμένα στους Γιώργο Αλτή, Θανάση Συλιβό, Πέννυ Μπινιάρη, Φώτιο Αποστολάρα, Γιώργο Τζιβελέκη, Αλέξανδρο Καραμαλίκη, Έλση Δημουλά, Γιώργο Παπαμιχαήλ, Κωνσταντίνο Σαμψών, Αντώνη Κόντο, Γιόλα Αργυροπούλου, Τότα Βελισσάρη.

Αλέξανδρος Κακαβάς

Πρόεδρος της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος

ΣΕΙΡΑ: Γραφή
1η έκδοση: Αθήνα, Νοέμβριος 2025
Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης
«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»
ISBN 978-618-5386-59-7

Copyright ©2025 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»
Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς
Τωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα
Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611
website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

Βραβεία – Έπαινοι*
7ου Πανελλήνιου Διαγωνισμού Στίχου
της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος
2025

** Οι Έπαινοι είναι ισότιμοι*

Διονύσιος Μαζίτσος

ΚΥΚΛΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

1^ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

Βραβείο Μουσικότητας

Ο ΜΠΟΥΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΜΒΑΚΑΡΗΣ

Μέσα στο «Δάσος»¹, μες τον Βοτανικό,
Τρις Κατελάνοι ήρθαν με φονικό σκοπό.

Σε αρραβώνα τον καλέσανε, τον Μάρκο Βαμβακάρη,
Να παίξει τα ρεμπέτικα με όλη του την χάρη.

Μα όμως αυτός ξεχάστηκε, δεν πάτησε καθόλου,
Και έτσι με όπλα ήρθαν, κακιά στιγμή Διαβόλου!

Φωνάζανε, απειλήσανε, κιτρίνισε ο Μάρκος,
Και ένωσε να ανοίγεται στα πόδια του ένας λάκκος.

Μα τότε κοντά πλησίασε του μαγαζιού ο μπράβος,
Με 20 χρόνια φυλακή, στην πλάτη του ο μαύρος.

Με χάρη, πριν ώρες είχε βγει, τα κάγκελα είχε αφήσει,
Και έπιασε δουλειά στο μαγαζί και μόλις είχε αρχίσει.

Μπουχός ήταν το όνομα, που τίποτε δεν φοβόταν,
Και αν έφαγε τρις ισόβια, σε αυτούς δεν χαριζόταν.

Και έτσι οι τρεις σαστίσανε, κανείς δεν σκοτωνόταν,
μαζέψαν τα μπιστόλια τους, άλλος δεν χρειαζόταν.

Και οι Κατελάνοι φύγανε, γενήκανε «Μπουχός»²,
Και αν θέλαν και αν μπορούσανε, ας κάνανε και αλλιώς!

Και έμεινε η φράση αυτή, στον λόγο τον δικό μας,
Αν τρέπεται κάποιος σε φυγή, «Μπουχός» το λέει ο λαός μας...

1 Ήταν το μαγαζί που έπαιζε ο Μάρκος Βαμβακάρης και ήταν το πρώτο μπουγουζιόκο εν Ελλάδι. Ξεκίνησε να λειτουργεί το 1936 και έκλεισε το 1940 με την κήρυξη του πολέμου μεταξύ Ελλάδας - Ιταλίας.

2 Εξαφανίστηκε, έφυγε τρέχοντας. - Την κάνω, γίνομαι καπνός, εξαφανίζομαι, φεύγω γρήγορα μη με πάρουν πρέφα.

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΚΑΒΒΑΔΙΑ

Για εσένα φίλε τι να πω, μαρκόνι Καββαδία,
Τις θάλασσές πως όργωσες; Πως άλλαζες τα πλοία;
Τραγούδια πως γραφτήκανε στο πούσι στην αλμύρα;
Ή για το πως απόχτησες του ναυτικού την πείρα;

Πως κάποτε μια Ελληνίδα έσωσες, κλεισμένη σε πορνείο;
Κρυφά με φίλους την έβγαλες, και μπάρκαρε με πλοίο.
Και αυτή, χρόνια μετά, πως σε κακολογούσε;
Ενώ εσύ την έσωσες, τα ρέστα σου ζητούσε!

Και μάρτυρας δεν ήσουν, στου θερμαστή το θράσος,
Που στις γυναίκες πάντα φέρονταν με το ανήθικό του πάθος;
Και εσύ για να τον εκδικηθείς, έγραψες τα στιχάκια,
Και ήρωα τον έκανες σε κάποια ποιηματάκια;

Κόλια μου όταν έφυγες, σωθήκαν γράμματά σου,
Που έγραφες για την Θεανώ, την ήθελες για δικά σου.
Όμως 65 ήσουν και εκείνη 25,
Κατάρα που δεν γλύτωσες, έστω στο παραπέντε.

Γιατί στο τέλος πέθανες, εν όρμω όπως φοβόσουν,
Και έμειναν τα τραγούδια σου, οι άνθρωποι να σε νιώσουν.
Χρόνια πολλά πέρασαν, νεκρέ μου καπετάνιο,
Και σαν Αϊ Νικόλας πρόσεχες τα πλοία από εκεί πάνω.

Η ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

Φόρεσες μες τις γιορτές, Ρωμιέ μου, φουστανέλα,
Μα δεν την έβγαλες ποτέ, και κάθε παιδί σε γέλα,
Καλέ, καημένε αχμάκη μου, είχες τον τραυλισμό σου,
Καβάσης θαρρείς πως ήσουν, στον κόσμο τον δικό σου.

Ύστερα ταξίδευες πολύ, πολλές οι ζωγραφιές σου,
Μα όμως σου παίρναν οι πονηροί τις λίγες τις δραχμές σου.
Στον Βόλο έμεινες αρκετά, ταξίδεψες και στο Πήλιο,
Μα όμως δεν τα χάρηκες, βουνά ψηλά και ήλιο.

Έκανες και άλλες δουλειές να βγάλεις το ψωμί σου,
Χαμάλης, ξυλοκόπος και ασπριτζής συμπλήρωνες το πουγκί σου.
Οι ταβερνιάρηδες σε αφήνανε, τοίχους να ζωγραφίσεις,
Με μόνο ένα πιάτο με φαί, να έχεις να κερδίσεις.

Οι ήρωες που ζωγράφιζες μοιάζανε με αγίους,
Και έτσι αποθανάτιζες τους ηρωικούς τους βίους.
Μια μέρα σου παράγγειλαν, δεκάδες πίνακές σου,
Τους έφτιαξες όλους με χαρά με πινελιές δικές σου.

Μια άλλη μέρα σου είπανε βγάλε την φουστανέλα,
Πάρε τους πίνακες αυτούς Και στο Παρίσι έλα.
Μα εσύ δεν ήσουν αυτός, το ρούχο που θα βγάλει,
Και έμεινες στον τόπο σου, μη βρίσκοντας λύση άλλη.

Έτσι, καημένε μου ήρωα, πέθανες στην φλοκάτη,
Φτωχός μικρός και άσημος, με αδικία στην πλάτη.
Τι και αν νεκρός αργότερα έφτασες ως το Λούβρο;
η ζήση σου σημαδεύτηκε με ένα πινέλο μαύρο.

Η ΚΟΤΑ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΑΥΓΟ Η ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΗΝ ΚΟΤΑ;

Η κότα έκανε το αυγό η το αυγό την κότα;

Πανάρχαιο ερώτημα του ανθρώπου απ' τα πρώτα.

Γιατί μολύνουμε την γη;

Γιατί υπάρχει πείνα;

Γιατί υπάρχουν άνεργοι;

Γιατί μας λείπει χρήμα;

Η κότα έκανε το αυγό η το αυγό την κότα;

Πολλά τα ερωτήματα, μα για να μάθεις ρώτα.

Γιατί το κράτος δεν μπορεί;

Γιατί υπάρχει μίζα;

Γιατί υπάρχει αναμονή;

Γιατί υπάρχει βύσμα;

Η κότα έκανε το αυγό ή το αυγό την κότα;

Κανείς δεν δίνει απάντηση, να ρίξει σε όλα φώτα...

Η κότα έκανε το αυγό η το αυγό την κότα;

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΧΩΡΙΣ ΡΙΜΑ

Ξεκίνησε ένας ποιητής, το ποίημα του να γράψει,
Μα ποιο είναι το θέμα του, το έχει ήδη διαγράψει!
Μα πως να φτιάξει όμοιες, φράσεις που να ταιριάζουν,
Φοβάται λίγο να σκεφτεί, οι λέξεις τον ταραίζουν!

Τι κάνει τάχα ο ποιητής, για αυτό εδώ το ποίημα;
Τις λέξεις ψάχνει αγωνιωδώς, που να του κάνουν ρίμα.
Όσο να ψάχνει για να βρει, καμιά δεν του ταιριάζει,
Όπως ο ήλιος ο ξεστός δεν πάει με το χαλάζι!

Να αφήσεις τούτη την γραφή, χωρίς όμοιες καταλήξεις;
Και τούτο το αχρείο γράψιμο, κάπου εδώ να λήξεις;
Δίχως το νόημα η γραφή, έχει καθόλου αξία;
Ή μήπως σε εμένα έκανα, πάλι λογοκρισία;

Κοίτα τώρα τι έγραψα! Αυτό δεν είναι ποίημα!
Αυτό είναι ένα έκτρωμα, χωρίς καθόλου σχήμα!
Ρίμα αδίκως έψαχνα, δεν είμαι ο ποιητής σας,
Εγκαταλείπω την γραφή, προς ικανοποίησής σας!

Αφού δεν ξέρω τι να πω, με λόγια μου σε ποίημα,
Το γράψιμο τελείωσα, δεν κάνω άλλο βήμα!
Να το διαβάσεις δεν μπορείς, άχρηστο επί το πλείστον!
Το τσαλακώνω, το πετώ, στον κάλαθο των αχρήστων!

Η ΜΥΓΑ.

Μια μύγα ενοχλητική, τριγύρω μου βουίζει,
Μέσα στο κατακαλόκαιρο, το χρέος μου θυμίζει.
Μου λέει τότε πειστικά:: **«πήγαινε να δουλέψεις,
Έχεις γυναίκα και παιδιά, που πρέπει να τα θρέψεις!»**

Ευπνώ τότε, σηκώνομαι, το πρόσωπο ξεπλένω,
Ντύνομαι, τρώω πρωινό και στην δουλεία πηγαίνω.
Και η μύγα λέει ξαφνικά: **«τρέξε να μην αργήσεις,
Τα χρήματα χρειάζεσαι, προπάντων για να ζήσεις!»**

Άλλοι για μπάνιο έφυγαν και άλλοι να διασκεδάσουν,
Και άλλοι σε κοντινό νησί κοντεύουνε να φτάσουν.
Και εμένα το αφεντικό την άδεια δεν μου δίνει,
Και η μύγα η ενοχλητική, καθόλου δεν με αφήνει.

Τα χέρια τότε άπλωσα, την μύγα να σκοτώσω,
Με μια χτυπιά απ' τα χέρια μου, βούισμα να τελειώσω.
Και παρατάω την δουλειά, άλλο πια δεν θα αντέξω,
Ακόμα και χωρίς λεφτά, στις θάλασσες θα τρέξω!

Ενώ ο Μορφέας μ' αγκάλιαζε, ταξίδευα στο Ρίο,
Και τότε σηκώνω έξαφνα, κεφάλι απ' το γραφείο.
Και η μύγα μου λέει, ελεεινά: **«δούλευε σαν χαμάλης,
Γιατί να φύγεις δεν μπορείς, ταπί είσαι συν τοις άλλοις!»**

Τερέζα Γεωργιάδου

NIKEΣ

2° βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

ΚΥΡΙΑΚΕΣ

Λερωμένα, άδειας πόλης πεζοδρόμια,
με τα στόρια μαγαζιών κατεβασμένα,
έχουν γκράφιτι που μοιάζουν θυμωμένα,
σαν τα μάτια σου, όταν κοίταζες εμένα.

Μπαινοβγαίνουν οι καιροί απ' το παράθυρο,
με τις ίδιες Κυριακές, χωρίς λεζάντα.
Ό,τι άφησες κλεισμένο σε μια τσάντα,
το φυλάω, να μου θυμίζει το “για πάντα”

Και γίνονται οι Κυριακές Δευτέρες,
και μένουν σ' ένα δάχτυλο δυο βέρες.

Κύμα δάκρυα ξεπλένω στο βροχόνερο,
στα τελειώματα, απόψε, το φεγγάρι.
Ένας χρόνος που δεν είμαστε ζευγάρι,
περιμένοντας τη μέρα που θα πάρει.

Και γίνονται οι Κυριακές Δευτέρες,
και μένουν σε ένα δάχτυλο δυο βέρες.

ΓΥΡΩ ΓΥΡΩ ΟΛΟΙ

Γύρω γύρω όλοι,
κι εγώ πουθενά,
με ρούχα γιορτής, βραδινά.

Να στέκομαι εκεί,
ζωντανή σαν νεκρή,
βαθιά στην σιωπής τα κενά.

Να διώξω το πριν,
να βάλω το τζιν,
να 'ρθω στο λαιμό σου
κρυφά να σωθώ.

Με μια αγκαλιά,
σφιχτή σαν θηλιά,
να βρω τον σφυγμό σου
κι εκεί να χαθώ.

Γύρω γύρω όλοι,
κι εσύ μακριά,
βουλιάζω σε μαύρα νερά.

Να βλέπω το φως
μα ψάχνω αλλιώς
να ζήσω αυτό το «μετά».

Ο,ΤΙ ΖΗΤΑΩ

Η μέρα απ' τη μέρα δεν αλλάζει,
ν' ακούσω τη φωνή σου περιμένω.
«Θα έρθω» να μου λες και να πεθαίνω...
Δεν έχω τίποτ' άλλο να με νοιάζει.

Δεν κάνω πιστολάκι ούτε σκούπα,
τρομάζω μη με πάρεις και σε χάσω.
Σε μία ώρα πώς να σε χορτάσω;
Μου φεύγεις σαν νερό από τη χούφτα.

Σε σκέφτομαι τις νύχτες, στα σκοτάδια,
στις στάσεις, για να μπω στα λεωφορεία.
Ο έρωτά σου θέλει ελευθερία
κι εγώ να τον κρατήσω ψάχνω μάγια.

Στα μέντιουμ ζητάω απαντήσεις,
στα ζώδια διαβάζω αν έχω μέλλον.
Επιστρατεύω τάγματα αγγέλων,
γιατί φοβάμαι μη με παρατήσεις.

Τον κόσμο αλλιώς πια τον μετρώ,
το σύνορο για σένα το περνάω.
Το σύνορο περνάω να σε βρω,
αυτό 'ναι όλο κι όλο ό,τι ζητάω.
Αυτό 'ναι όλο κι όλο ότι ζητώ.
Το σύνορο περνάω να σε βρω.

ΣΑΝ ΟΡΧΙΔΕΕΣ

Έχει νυχτώσει και τα ευαίσθητα παιδιά,
που μεγαλώνουν σαν τις άγριες ορχιδέες,
ψάχνουν γωνίες σε επικίνδυνες παρέες,
γιατί στην τσέπη τους δεν έχουνε κλειδιά.

Κοιμάμαι τις μέρες, τα βράδια ξυπνάω.
Πονάω, φοβάμαι, με χάπια περνάω.
Δεν την παλεύω, ό,τι κι αν κάνω,
δε θέλω νωρίς να πεθάνω.

Έχει βραδιάσει και τα ευάλωτα παιδιά,
που αρρωσταίνουνε βαριά από τις σκέψεις,
τις κάνουν όπλο και πυροβολούν με λέξεις
που σημαδεύουν απευθείας στην καρδιά.

Κρατάω τη σφεντόνα, κρατώ και την πέτρα
την πλάτη μου στήνω στα τέσσερα μέτρα.
Δωσ' μου το λόγο, να αστοχήσω,
ακόμα μια μέρα να ζήσω.

Σαν υπνοβάτες, τα παιδιά της γειτονιάς
έχουν λιγότερο θυμό από τη θλίψη,
που η βραχεία νοσηλεία θα την κρίψει,
μέσα στην τσέπη, στον ιδρώτα της γροθιάς.

ΝΙΚΗΣ

Από το άγαλμα του Βενιζέλου κατηφορίσαμε,
εγκαταλείψαμε τα σήματα κινδύνων.
Στις αγορές και στις πλατείες τραγουδήσαμε
κείνο τ' ανήκουστο τραγούδι των σειρήνων.

Με αποδράσεις και γιορτές θα τα ξεχάσουμε.
Σε συναισθήματα δε θα 'μαστε ευάλωτοι.
Καμία μάχη δε χρειάζεται να χάσουμε,
παραδοθήκαμε πριν γίνουμε αιχμάλωτοι.

Με αποστάσεις και σιωπές θα τα περάσουμε,
έτσι μας έμαθαν να λύνουμε προβλήματα.
Πριν μεγαλώσουμε, να λέμε πως γεράσαμε
και πως τελειώσανε για μας τα ξεκινήματα.

Είχε έναν άνεμο που σαν τρελός μας διαολόστελνε
και τις ζωές μας είχε σε πόλεμο με τη ζωή.
Ό,τι για χρόνια, σαν δηλητήριο, μας αρρώσταινε,
μέχρι την Νίκης θα έχει πλέον σκοτωθεί.

29

Να σε φίλαγα στο στόμα,
μέρα μεσημέρι,
που ο ήλιος καίει,
καλοκαίρι.

Το φουστάνι να χορεύει
από το μελτέμι,
το δικό σου βλέμμα
να με δένει.

Το μυαλό μου να στεγνώνει,
Αύγουστος να μπαίνει,
ύπνος με σεντόνι
να με παίρνει.

Τίποτα να μη μου λείπει
όταν θα ξυπνάω,
να 'χω μόνο εσένα
ν' αγαπάω.

Κώστας Θερμογιάννης

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

2^ο βραβείο

Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΜΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Στον ματωμένο μου καθρέφτη αναζητάς
Δικαιολογίες για να βρεις και δεκανίκια
Κοιτάς τη δύναμή σου δήθεν την αντρίκια
Αυτή που στο κορμί μου με βία την ξεσπάς

Χάραξες στη ζωή μου τον άντρα που δεν είσαι
Αμέτρητες φορές / Αμέτρητες φωνές / Αμέτρητες πληγές
Μια ασήμαντη σκιά στον κόσμο είσαι
Και μια παρένθεσή μου αδειανή από το χθες

Στον ματωμένο μου καθρέφτη έχω κρύψει
Τις δυνατές μου τις κραυγές τις πονεμένες
Κι όλες εκείνες τις στιγμές τις δακρυσμένες
Στο αδιέξοδο, τον πόνο και τη θλίψη

Χάραξες στη ζωή μου τον άντρα που δεν είσαι
Αμέτρητες φορές / Αμέτρητες φωνές / Αμέτρητες πληγές
Μια ασήμαντη σκιά στον κόσμο είσαι
Και μια παρένθεσή μου αδειανή από το χθες

Στον ματωμένο μου καθρέφτη αναζητώ
Τα όνειρα που πέθαναν κοντά σου
Να βρω τη δύναμη να φύγω μακριά σου
Και να φωνάξω στην ψυχή μου «Ως εδώ»!

Χάραξες στη ζωή μου τον άντρα που δεν είσαι
Αμέτρητες φορές / Αμέτρητες φωνές / Αμέτρητες πληγές
Μια ασήμαντη σκιά στον κόσμο είσαι
Και μια παρένθεσή μου αδειανή από το χθες

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Χάνεται ο χρόνος, φεύγει απ' τις αισθήσεις
Κρύβεται μέσα στων καιρών τις παραισθήσεις
Στις ώρες τις μικρές που νυχτώνουνε τα μάτια
Ψάχνω το νόημα να βρω μες τα μικρά μου τα κομμάτια

Φοβάμαι να μη ζήσω στο κενό
Και τίποτα δεν μένει από μένα
Φοβάμαι μην περάσω και χαθώ
Σαν να 'ταν η αλήθεια μου ένα ψέμα

Χάνεται ο χρόνος, φεύγει απ' τις αισθήσεις
Κρύβεται μέσα στων στιγμών τις αναμνήσεις
Στων ονείρων μου τα άδεια μονοπάτια
Ψάχνω διέξοδο να βρω απ' τα μικρά μου τα κομμάτια

Φοβάμαι να μη ζήσω στο κενό
Και τίποτα δεν μένει από μένα
Φοβάμαι μην περάσω και χαθώ
Σαν να 'ταν η αλήθεια μου ένα ψέμα

Στων ονείρων μου τα άδεια μονοπάτια
Είναι χαμένα τα μικρά μου τα κομμάτια

Φοβάμαι μην περάσω και χαθώ
Και τίποτα δεν μένει από μένα
Φοβάμαι να μη ζήσω στο κενό
Σαν να 'ταν η αλήθεια μου ένα ψέμα

ΤΑ ΛΑΘΗ ΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ευπνάνε οι σκιές μου το σκοτάδι
Τα ρολόγια μου αργούν να ξημερώσουν
Δεν κλείνουνε τα μάτια μου το βράδυ
Στις Ερινύες μου διέξοδο να δώσουν

Να χανόμουνα θεέ μου στα κύματα
Στου ανέμου τα ελεύθερα τα βήματα
Να κλέψω τη ζωή μου απ' το χρόνο
Κι απ' της συνήθειας τον άγριο τον πόνο

Με πνίγουν οι σκιές μου στο σκοτάδι
Τα ρολόγια μου αργούν να ξημερώσουν
Άλλη μια κόλαση κι αυτό το βράδυ
Οι εφιάλτες μου δε λένε να τελειώσουν

Να χανόμουνα θεέ μου στα κύματα
Στου ανέμου τα ελεύθερα τα βήματα
Να κλέψω τη ζωή μου απ' το χρόνο
Κι απ' της συνήθειας τον άγριο τον πόνο

Χαμένη γίνομαι σκιά μες στο σκοτάδι
Τα ρολόγια μου αργούν να ξημερώσουν
Όλη η ζωή μου ένα πονεμένο βράδυ
Τα όνειρά μου δεν μπορούν πια να με σώσουν

Να κλέψω θεέ μου τη ζωή μου απ' το χρόνο
Να σταματήσω μες τις φλέβες μου τον πόνο
Να χαθώ μες τα μεγάλα μου τα κύματα
Κι ας γίνουνε τα λάθη μου ποιήματα

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΔΑΝΕΙΚΗ

Μια μέρα δανεική
Ζητώ να μου χαρίσεις
Ξέρω σε τούτη την ακτή
Ποτέ δε θα γυρίσεις

Είναι τα μάτια μου
Βροχή και καταιγίδα
Μέσα στα μάτια σου
Τον κόσμο όλο είδα
Έφυγες
Χάθηκε η ελπίδα
Η ζωή μου πια
Μια λευκή σελίδα

Μια μέρα δανεική
Ζητώ, μη λησμονήσεις
Μονάχα μια στιγμή
Ξανά να με μεθύσεις

Είναι τα μάτια μου
Βροχή και καταιγίδα
Μέσα στα μάτια σου
Τον κόσμο όλο είδα
Έφυγες
Χάθηκε η ελπίδα
Η ζωή μου πια
Μια λευκή σελίδα

Μια μέρα δανεική
Ζητώ να μ' αγαπήσεις
Εκεί στου πόνου τη στροφή
Κι ύστερα ας με αφήσεις

Είναι τα μάτια μου
Βροχή και καταιγίδα
Μέσα στα μάτια σου
Τον κόσμο όλο είδα
Έφυγες
Χάθηκε η ελπίδα
Η ζωή μου πια
Μια λευκή σελίδα

Μια μέρα δανεική
Ζητώ να μ' αγαπήσεις

ΣΤΡΟΦΗ

Άναψα τσιγάρο σ' εκείνη τη στροφή,
ράγισε η μνήμη σαν γυαλί.
Στον δρόμο το δικό σου περπατώ,
Σκιά μονάχη δίχως φως παραπατώ.

Κι αν δε με βλέπεις που υπάρχω,
μέσα στον άνεμο σε ψάχνω.
Καλύτερα για μένα να χαθώ,
Να ζήσω μακριά σου δεν μπορώ.

Περνάω απ' τα μέρη που σε είδα,
κάθε σιωπή μου μια πληγή και μια ελπίδα.
Τα φώτα έχουν σβήσει πια εκεί,
Κι όμως νομίζω πως σε βλέπω στη στροφή.

Κι αν δε με βλέπεις που υπάρχω,
μέσα στον άνεμο σε ψάχνω.
Καλύτερα για μένα να χαθώ,
Να ζήσω μακριά σου δεν μπορώ.

Κι αν δε σε βρω ποτέ ξανά,
Κι αν είναι γι' άλλους η χαρά
Θα περιμένω σ' εκείνη τη στροφή,
να σου κρατώ μια σιωπή για προσευχή.

Κι αν δε με βλέπεις που υπάρχω,
μέσα στον άνεμο σε ψάχνω.
Καλύτερα για μένα να χαθώ,
Να ζήσω μακριά σου δεν μπορώ.

ΣΗΚΩ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Έλα παιδί μου, σήκω να δεις
Φωτιά και συντρίμμια παντού καταγής
Έλα ζωή μου, έλα ψυχή μου
Δε σε χωρούσαν τα τραίνα της Γης

Σήκω παιδί μου, δεν είσαι νεκρό
Θύμα αθώο σε δρόμο στερνό
Σήκω παιδί μου να μην πονώ
Πεθαίνω απόψε μαζί σου κι εγώ

Έλα παιδί μου, κουβέντα μην πεις
Φωνή σου γίναμε όλοι εμείς
Έλα ζωή μου, έλα ψυχή μου
Δεν είναι Ελλάδα ετούτη η γης

Σήκω παιδί μου, δεν είσαι νεκρό
Θύμα αθώο σε δρόμο στερνό
Σήκω παιδί μου να μην πονώ
Πεθαίνω απόψε μαζί σου κι εγώ

Έλα παιδί μου, εσύ 'σαι ο κριτής
Σ' όλα τα λάθη αυτής της ζωής
Έλα ζωή μου, έλα ψυχή μου
Σπόρος πια έγινες της αλλαγής

Σήκω παιδί μου, δεν είσαι νεκρό
Θύμα αθώο σε δρόμο στερνό
Σήκω παιδί μου πια δεν μπορώ
Πεθαίνω απόψε μαζί σου κι εγώ

Είμαι η μάνα σου
Θα σ' αγαπώ
Είμαι η μάνα σου
Παιδί μου νεκρό

Μαρία Νάσταρη

**ΚΥΚΛΟΣ 6 ΠΑΙΔΙΚΩΝ
ΣΤΙΧΩΝ**

3^ο βραβείο

Βραβείο Πρωτοτυπίας

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

ΘΑ ΓΙΝΩ ΓΙΑΤΡΟΣ

Δεν ακούω
απ' το ένα μάτι
κι απ' το άλλο αφτί
δεν βλέπω
Αυχενικό έχω
στο στομάχι
και κοιλόπονο
στον σβέρκο

Κόλλησα έμπλαστρο
στο στόμα
μύρισα δυό
βιταμίνες
Ήπια τέσσερις
βεντούζες
τρίφτηκα με
ασπιρίνες

Ξάπλωσα
για να συνέλθω
όρθια
στο ένα πόδι
Κάποτε
γιατρός θα γίνω
εμένα το μυαλό μου
κόβει

ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΕΙ

Πω πω πω
την αναποδιά μου
την ατυχία μου
την γκαντεμιά μου
ένα βρίσκω
δύο χάνω
τόση εύνοια
τί να την κάνω;

Τύχη είναι
ποδάρια έχει
γοργά βαδίζει
άλλοτε τρέχει
που θα πάει
θα την πατήσει
και το ποδάρι της
θα το τσακίσει.

Στραβή μου τύχη
θα σε μαλώσω
είμαι στο όριο
να σου θυμώσω
στάσου για λίγο
όλο τρέχεις
κι εμένα την έρμη
δεν με προσέχεις.

Πότε στο σπίτι μου
θα 'ρθεις να πιούμε
μια λεμονάδα
και να τα πούμε
κάτι που θέλω
να σου ζητήσω
πολύ θα χαρώ
να σε γνωρίσω.

Μην διστάσεις
να μου χτυπήσεις
την πόρτα, μεσάνυχτα
αν το θελήσεις
πρωί, ξημερώματα
και μεσημέρι
φθινόπωρο
άνοιξη ή καλοκαίρι.

Εδώ θα είμαι
θα περιμένω
ζεστή αγκαλιά
κερί αναμμένο
για αυτό να χαρείς
δε θέλω ν' αργήσεις
να ξεροσταλιάζω
μη με αφήσεις.

Συνέχισε τώρα
εσύ τη δουλειά σου
σκύψε, ρίζε
μπροστά τα μαλλιά σου
εμένα δεν ήρθε
η σειρά μου, ακόμη
να σε αρπάξω
απο την κόμη.

ΤΟ ΝΕΡΟ ΝΕΡΑΚΙ

Η βρύση δεν στάζει σταγόνα
κενού αέρος σωλήν
η γλώσσα έχει φτάσει στο γόνα
η δίψα στενάζει αμήν.

Ελλείψει νερού μαραθήκαν
τα ρόδα και ο μενεξές
κρεμμύδια, μαρούλια χαθήκαν
ερήμωσε πια ο μπαξές.

Με άπλυτα ρούχα κοιμάμαι
με βρόμικα πόδια ξυπνώ
οι κάλτσες μου βρομοκοπάνε
μου πέφτει το ηθικό.

Οι κήποι τα δάση πνιγήκαν
στο δάκρυ και τον μαρασμόν
ελλείψει νερού ξεραθήκαν
περβόλια, λουλούδια, γκαζόν.

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Πάνω σε έναν κλώνο,
πέρα απο τον λόφο
δίπλα στο ποτάμι
στο μικρό δασύλλιο
κάτω απο τον ήλιο
με καρό φουστάνι
-μέρα μεσημέρι, μες το καλοκαίρι-
και λευκό καπέλο
κρέμασε τα πάντα
απο την τιράντα
όλα της τα θέλω.

Στάθηκε στην όχθη
μίλησε μονάχη
είπε στο είδωλό της
να 'ρθει να μαζέψει
-μόλις είχε βρέξει και το δάχτυλό της-
όλα της, τα θέλω
πάνω απο τον κλώνο
κάτω απο τον ήλιο
και να τα φορέσει
όπως του αρέσει
μέχρι τον Απρίλιο.

Πίσω να τα φέρει
-πριν το καλοκαίρι και να μην αργήσει-
καθαρά πλυμένα
και σιδερωμένα
να 'χουνε ανθίσει
όλα της τα θέλω
πάνω σε έναν κλώνο
κάτω απο τον ήλιο
να της τα κρεμάσει
και να μην ξεχάσει
να 'ρθει τον Απρίλιο.

ΤΟ ΜΑΝΤΑΛΑΚΙ

Εχω μιά μπλούζα φρεσκοπλυμένη
και μυρωδάτη, σιδερωμένη

Την ξεδιπλώνω, την καμαρώνω
Κοιτάω με φρίκη, κοιτάω με πόνο

Εχει σημάδι στο μανικάκι
γιατί τη δάγκωσε το μανταλάκι

Αυτό το ξύλινο, το μουχλιαμένο
πως το μισώ το σιχαμένο

Βγαίνω έξω στο μπαλκόνι
Το βλέπω! Δαγκώνει το παντελόνι!

-Πατί δαγκώνεις; Αυστηρά το ρωτάω.

-Μα δεν το δαγκώνω... απλά το κρατάω

ΓΛΥΚΟΚΑΛΟΚΑΙΡΟ

Γεμάτο σάλπαρε το πλοίο το απόγευμα
για παγωτά σαρανταδυό είχα κομπόδεμα
πήρα μαγιό και σαγιονάρες στη βαλίτσα μου
και μια πετσέτα εμπριμέ στη μασχαλίτσα μου

Η Ίδη φάνηκε, της Κρήτης το ορόσημο
στον κάβο ρίχτηκε βαρύ το караβόσκοινο
θέλω να φτάσω στο χωριό μου γρηγορότερα
δεν θέλω βίλες και πισίνες ούτε κότερα

Η πόρτα έτριξε ο κήπος άνθη μύριζε
μέσα απ' τα φύλλα ο αέρας κάτι σφύριζε
χίλια τζιτζίκια μες τη ζέστη τραγουδούσανε
οι γλάροι πάνω απ' το κεφάλι μου πετούσανε

Τα δέντρα χόρευαν και τα πουλιά σταθήκανε
φυσούσε άγρια για θάλασσα δεν ήτανε
ξύλινο σκάφος στα ανοιχτά αγκυροβόλησε
τον μπλε ορίζοντα του νότου μας τον στόλισε

Ο ήλιος έδωσε κοιμήθηκα στα πούπουλα
ξύπνησα τ' άλλο το πρωί μέσα στα λούλουδα
ο αέρας κόπασε επιτέλους, λάδι η θάλασσα
ρίχτηκα μέσα στο νερό στην άμμο πλάγιασα

Θέλω να ζήσω σαν τζιτζίκι και σαν γλάρος
Θέλω σε τούτο το νησί να γίνω ο φάρος
Καλοκαιράκι στο νησί γλυκοκαλόκαιρο
δεν θέλω βίλα ούτε πισίνα ούτε κότερο

Ιωάννα Ντορμούση

ΑΠΛΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ
ΩΡΑΙΑ

Έπαινος

Βραβείο Χρήσης Γλώσσας

Βραβείο Συναισθηματικής Έκφρασης

ΨΙΛΙΚΑ

Η κυρά Στέλλα, η κυρά Στέλλα
Ποτέ δεν ήτανε κοπέλα.
Πόρτα ανοιχτή, γλάστρες λουλούδια
Του κόσμου κρύβει τα καλούδια

Δυο σοκολάτες και μια μαστίχα
Οχτώ δεκάρικά που είχα
Και πατατάκια, για το σχολείο
Απ' τα οχτώ, μου μένουν δύο.

Η κυρά Στέλλα- η κυρά Στέλλα
Ποτέ δεν ήτανε κοπέλα
Φαρδιά πλατιά, πάντα στο πόστο
Φέρε και πάρε, ξανά δώσ' το.

Μονάχα η γραία, χοντρή της μάνα
Φωνάζει με φωνή καμπάνα
Που καθισμένη, κάπου στο βάθος
Μετράει τα ρέστα που 'ναι λάθος.

Μα η δική μας, η κυρά- Στέλλα
Δίνει και δώρο καραμέλα
Και γλιν και γκλον η μουσική της
Κουμπιά πατάει στη μηχανή της.

Δεν έχει άντρα, δεν έχει σπίτι
Έχει μονάχα ένα σπουργίτι
Που κεληδάει πάντα μαζί της
Στο θαυμαστό το μαγαζί της!

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΝΑ ΜΕΝΕΙ;

Μήπως είναι μες το πιάτο;
Στην κουτάλα περιμένει.
Μήπως στο κρεβάτι κάτω;
Κάθεται και ξαποσταίνει.
Μήπως είναι μες τ' αυτί σου;
Σου μιλάει ή σωπαίνει.
Περπατάει κι αυτή μαζί σου
στα παπούτσια σου κρυμμένη.

Η αγάπη που να μένει;
Μήπως κάπου σε ένα χέρι;
Πιάνει κι άλλα και πηγαίνει.
Μήπως σε ένα καλοκαίρι;
Με τον χρόνο δεν μικραίνει.
Μήπως έρχεται και φεύγει;
Θα κοιμάται. Δεν πεθαίνει.
Μια στα πόδια σου χορεύει
Και άλλες πέφτει και μαθαίνει.

ΤΙ ΘΕΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΣΑΝ ΜΕΓΑΛΩΣΕΙΣ

-Τί θες να γίνεις σαν μεγαλώσεις; Τί θες να κάνεις μες τη ζωή;
Άκου τον γιο σου, να καμαρώσεις! Αχ πώς τα λέει! Μα τί παιδί!

-Μήπως να ανοίξεις ένα ιατρείο; Να 'χεις και σπίτι στην εξοχή;
-Θέλω να ανοίξω πλωτό σχολείο που να 'ναι όλο μια εκδρομή!

-Θα θελες μήπως να 'σαι αστυνόμος; Να πιάνεις κλέφτες, κακοποιούς;
-Θα θελα πίσω να πάει ο χρόνος, να τους γνωρίζαμε και μικρούς.

-Μήπως του μπάσκετ λαμπρό αστέρι; Στο NBA; Αμερική;
-Θέλω ένα φίλο χέρι με χέρι και μια μπάλα την Κυριακή.

-Να ταξιδεύεις απ' άκρη σ' άκρη; Να 'σαι πιλότος; Να 'χεις στολή;
-Να ζωγραφίσω θέλω ένα χάρτη που να 'χει μόνο ουρανό και γη.

-Μήπως να βγάλεις θα 'θελες λόγο; Με δικηγόρος μοιάζεις εσύ!
-Θέλω να ψάξω να βρω το λόγο που 'χουν τα αστέρια σκόνη χρυσή.

-Κοίταξε τώρα που θα με σκάσεις! Άκουσε λίγο και τη μαμά!
-Τρέχα σου λέω! Δε θα με πιάσεις! Έχω στα πόδια εγώ φτερά!

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Τα έντομα

Στην εξοχή θέλω ένα σπίτι
Στην στέγη να χει ένα φεγγίτη
Να βγουν τα αστέρια, να δουν τους φίλους
μαζί να βρούμε ξενύχτες γρύλους.

Σε ένα τραπέζι, κόκκινο μήλο,
ένα μυρμήγκι να 'χω για φίλο
Πέρα και δώθε, δώθε και πέρα
Να φέρνει η νύχτα, καινούρια μέρα

Να χω μια απόχη και μια φλογέρα
Και ένα σακάκι του πατέρα
Να λέει μικρέ μου πάλι τραγούδα
Για μια ωραία μπλε πεταλούδα

Να 'χω ανθισμένες αμυγδαλιές
Δυο- τρεις στον κόσμο αγκαλιές
Πέρα και δώθε, δώθε και πέρα
Μια λιβελούλα στον αέρα

Στην εξοχή θέλω ένα σπίτι
Στη στέγη να χει έναν φεγγίτη
Να αποκοιμιέμαι κι απ τις περσίδες
τα άστρα μικρές πυγολαμπίδες.

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ ΦΩΦΩ

Στο χωριό μας, πλάι στη βρύση
Μένει μόνη η Φωφώ.
Για το άνοστο, μια λύση
ψάχνει χρόνια, φαγητό.

«Μες το βράδυ μαγειρεύει!»
Συζητάνε οι χωριανοί
«Μαγειρεύει και χορεύει!»
Και την έχουν για τρελή.

Τι μυστήριο μεγάλο
Η κουζίνα σου Φωφώ!
Πού ακούστηκε τραγούδια
Να 'χει μες το φαγητό!

Βάζει νότες, βάζει παύσεις
Βάζει τέσσερα βιολιά
Η κουτάλα δύο γύρες
Και μια δίαυση από «φα»

Σε βιβλίο έχει για χρόνια
Κρατημένο μυστικό
Συνταγή για κανελόνια
Με μια δόση από «ντο»

Μανιτάρια λα μινόρε
Με κρασί δυο κουταλιές
Μακαρόνια τρικολόρε
Με ρεφραίν και δυο στροφές.

Μία μέρα, μιαν αργία
Που 'χαν όλοι μαζευτεί
Φτάνει μέχρι την πλατεία
Μια μυστήρια μουσική

Μουσική που να μυρίζει
Σαν να βγήκε απ το ταψί
Ποιος το ξέρει, ποιος γνωρίζει;
Σιμιγδάλι από σι!

«Της Φωφώς είναι το σπίτι!»
Είπε πρώτος ο παππάς.
Που 'χε μια μεγάλη μύτη
και του άρεσε ο χαλβάς.

Κατηφόρισαν στη βρύση
Στης κοπέλας την αυλή
Πριν προλάβει να μιλήσει
εντοπίσαν το ταψί.

«Με χαλβά να σας φιλέψω
Για κοπιάστε χωριανοί!»
«Θέλω τώρα να χορέψω!»
Ο παππάς βγάζει φωνή.

Και για κάθε ένα κομμάτι
Άλλος ένας στον χορό
Κι η Φωφώ κλείνει το μάτι.
«Πέτυχε το φαγητό!»

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΚΙΝΑ

Στον ήλιο καθώς ξάπλωνα
Άκουσα δυο τζίτζικια
Να κάνουν σχέδια τρελά
Και να μασούν ραδίκια.
Να γράψουν, λέει, θέλανε
αγάπης ιστορία
τον κόσμο να γυρίσουνε
στα τέσσερα σημεία.

«Ελάτε τώρα, καλέ τζίτζικια
Κι η κοπελιά δεν έχει προίκα
Και ώσπου να έρθει ξανά το κρύο
Η αγάπη σας θα πει αντίο!»

Ο τζίτζικας απάντησε
Κοιτώντας την ουρά μου
Αγάπη πως δεν γνώρισα,
να βλέπω τη δουλειά μου.
Από το χέρι πιάστηκαν
Αυτός κι η Τζίτζικίνα
Και μου παν χαιρετίσματα
Σαν φτάσουνε στην Κίνα.

Κι εγώ ποντίκι, που 'μαι στ' αυλάκι
Αλήθεια ζήλεψα λιγάκι
Να ταξιδέψω γυρεύω τώρα
Και σκάβω σήραγγες με φόρα

Να φύγω θέλω κι εγώ στην Κίνα
να βρω κινέζα ποντικίνα
να μοιραστούμε τα όνειρά μου
να της αρέσει κι η ουρά μου!

Μαρία Περβαινά

ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ

Έπαινος

Βραβείο Χειρισμού Θέματος

ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Σειρήνες τρέχουν πίσω μου
κι εγώ βρίζω την τύχη μου.
Πάτησα γκάζι δυνατό,
δε θέλω να σε ξαναδώ.
Τρέχω να φύγω από' δω
κι όλα τα λάθη σου μετρώ,
έχασα το λογαριασμό
και δεν αντέχω να πονώ.

Κι όπου με βγάλει το πρωί,
θα σβήσω τη μορφή σου
θα διαγράψω απ' το μυαλό
πως έζησα μαζί σου.
Κι όπου με βγάλει το πρωί
και ότι προλαβαίνω,
να σώσω λίγα όνειρα
που στο γκρεμό πηγαίνω.

Σειρήνες τρέχουν πίσω μου
και σταματούν μπροστά μου
και με περνάνε για τρελό,
ζητάνε τα χαρτιά μου.
Κι εγώ τους λέω αφήστε με
και πιάστε την καρδιά μου,
συλλάβετε μόνο αυτή
και πάρτε τη μακριά μου.

Κι όπου με βγάλει το πρωί
κι ας ζώ χωρίς εκείνη,
χωρίς καρδιά, χωρίς ψυχή
και ότι θέλει ας γίνει.
Κι όπου με βγάλει το πρωί
κι ας είμαι κρατητήριο
αρκεί να μη την ξαναδώ,
“αυτό” είναι μαρτύριο.

ΚΑΡΑΒΙΑ ΦΕΥΓΟΥΝ

Καράβια φεύγουν μακριά μα εγώ δεν είμαι μέσα,
πληρώνω πάλι ακριβά για μια φορά τη μπέσα
Καράβια φεύγουν στο γιαλό κι εγώ τα χαιρετάω
και μένω πίσω μόνος μου, δεν έχω που να πάω.

Μου σκότωσες τα όνειρα και πια δεν έχω ρέστα,
το εισιτήριο ακριβό για όσους είχαν μπέσα.
Μου σκότωσες τη διαδρομή που είχαμε χαράξει
και θέλω να εξαφανιστείς λίγο προτού βραδιάσει.

Καράβια φεύγουν μακριά και παίρνουν την ελπίδα,
που είχε φτιάξει η καρδιά όταν σε πρωτοείδα.
Καράβια φεύγουν κι εγώ ρωτώ του εαυτού μου,
γιατί δεν έφυγα μακριά πριν χάσω το μυαλό μου.

Μου σκότωσες τα όνειρα και πια δεν έχω ρέστα,
το εισιτήριο ακριβό για όσους είχαν μπέσα.
Μου σκότωσες τη διαδρομή που είχαμε χαράξει
και θέλω να εξαφανιστείς λίγο προτού βραδιάσει.

NOMIZEΣ

Νόμιζες θα σε συγχωρώ σε κάθε αμαρτία
και πάντα ζήτηγες εσύ δεύτερη ευκαιρία.
Νόμιζες πως θ' αντέξω εγώ την τόση αχαριστία
οτι έχω πέτρινη καρδιά να δίνω αμνηστία.

Όμως στο λέω καθαρά και βάλ' το στο μυαλό σου,
εσύ τον πρόδωσες ξανά τον πρώτο άνθρωπό σου.
Όμως στο λέω καθαρά και γράψ' το στα βιβλία,
θα γράψω τον επίλογο σ' αυτή την ιστορία.

Πίστευες πως γονατιστός θα σε παρακαλέσω,
πως θα σου πω μείνε εδώ και θα σε συγχωρέσω.
Πίστευες πως θ' αφήσω εγώ χώρο στο σφάλματά σου,
δώσε μου πίσω τα όνειρα και κράτα την ψευτιά σου.

Όμως στο λέω καθαρά και βάλ' το στο μυαλό σου,
εσύ τον πρόδωσες ξανά τον πρώτο άνθρωπό σου.
Όμως στο λέω καθαρά μη ζεις με απορία,
εγώ θα γράψω τελικά μια "ψεύτρα η Κυρία".

ΤΑ ΔΙΚΑ ΣΟΥ ΔΩΡΑ

Δρόμοι παράξενοι πολύ περίεργες συνθήκες,
να σκέφτεσαι πολύ συχνά τι έχεις και τι είχες.
Λάθη ατέλειωτα πολλά που σ' έχουνε σκοτώσει,
να σκέφτεσαι τί έδωσες κι οι άλλοι τί έχουν δώσει.
Στροφές πολύ επικίνδυνες που έπρεπε να πάρεις,
χωρίς να νιώθεις κίνδυνο μη τύχει και τρακάρεις.

Και βγήκε ο απολογισμός στον ήλιο και τη μπόρα,
ότι εγώ σου χάρισα και εγώ τι παίρνω τώρα.
Και βγήκε ο απολογισμός κι ανοίγω πια με φόρα,
την προδοσία τη διπλή που 'ν τα δικά σου δώρα.

Καρδιά κομμένη από γυαλί απ' τα δικά σου χέρια,
χαμόγελα σου χάριζα και έπαιρνα μαχαίρια.
Βραδιές γεμάτες όνειρα που κάναμε μαζί,
εγώ τα έχτιζα ξανά τα γκρέμιζες εσύ.
Και ψέματα αμέτρητα που 'λεγες μ' ευκολία
και φάνηκε ποια ήσουν στην πρώτη δυσκολία.

Και βγήκε ο απολογισμός στον ήλιο και τη μπόρα,
ότι εγώ σου χάρισα και εγώ τι παίρνω τώρα.
Και βγήκε ο απολογισμός κι ανοίγω πια με φόρα,
την προδοσία τη διπλή που 'ν τα δικά σου δώρα.

ΦΕΓΓΑΡΙΑ ΚΛΑΙΝΕ

Φεγγάρια κλαίνε χάρτινα και ίσως να χαθούνε
μουσκέψαν απ' τα δάκρυα τώρα που με ακούνε.
Αστέρια δάκρυσαν κι αυτά μπροστά στην προδοσία,
όταν τους αφηγήθηκα αυτή την ιστορία.
Κι ο ουρανός ελύγισε, χαμήλωσε το βλέμμα,
όταν αντίκρυσε μπροστά κομμάτια τώρα εμένα.

Δεν άντεξε το χάραμα που 'ρθε να μ' αγκαλιάσει,
κι έγινε τώρα έκλειψη και πήρε να βραδιάσει.
Για να μου δείξει είναι εδώ κι ότι με συμπονάει,
εκρύφτηκε κι ο ήλιος, σε μια γωνιά πονάει.

Σήκωσε κύμα η θάλασσα κι ήταν αγριεμένο,
σα σκέφτηκα σε συγχωρώ κι εδώ θα περιμένω.
Έριξε μπόρα δυνατή και κλείσανε οι δρόμοι,
μην ξαναζήσω απ' την αρχή μια προδοσία ακόμη.
Έπεσε ομίχλη δυνατή και θόλωσε αναμνήσεις,
μη τύχει και το φανταστώ πως θέλω να γυρίσεις.

Δεν άντεξε το χάραμα που 'ρθε να μ' αγκαλιάσει,
κι έγινε τώρα έκλειψη και πήρε να βραδιάσει.
Για να μου δείξει πως πονά για όσα έχω χάσει,
εκρύφτηκε κι ο ήλιος, σε μια γωνιά να κλάψει.

ΕΤΟΥΤΟ ΤΟ ΖΕΜΠΕΚΙΚΟ ΣΟΥ ΤΟ ΑΦΙΕΡΩΝΩ

Γεμίζω το ποτήρι μου μέσα στο καπηλειό
και πίνω πάλι δάκρυα μ' αυτό το χωρισμό.
Γεμίζω το κεφάλι μου με χίλιες αναμνήσεις,
μα όσο κι αν σε σκέφτομαι πίσω δε θα γυρίσεις.
Ακούω το ζεμπέκικο που είχες αγαπήσει,
που τότε εσύ το χόρευες, όταν σ' είχα γνωρίσει.

Και φέρνω πάλι δυο στροφές, δε με βαστούν τα πόδια
η μια είναι για σένανε κι η άλλη για τα χρόνια.
Και φέρνω πάλι δυο στροφές και στις αφιερώνω,
μια για την ερμηνεία σου και μία για το ρόλο.

Κοιτάζω τα δυο χέρια μου που είναι κουρασμένα,
να σε κρατάνε αγκαλιά μη φύγεις από μένα.
Κοιτάζω και τα μάτια μου που έχουνε θολώσει,
μα βλέπουν τώρα καθαρά ποιοι μ' έχουνε προδώσει.
Κοιτάζω γύρω μου ξανά και είναι όλα άδεια,
παντού υπάρχουν φώτα, μα εγώ βλέπω σκοτάδια.

Και φέρνω πάλι δυο στροφές, δε με βαστούν τα πόδια
η μια είναι για σένανε κι η άλλη για τα χρόνια.
Και φέρνω πάλι δυο στροφές και στις αφιερώνω,
μια για την ερμηνεία σου και μία για το ρόλο.

Σταυρούλα Κουρτίδου

ΟΛΗ ΜΟΥ Η ΖΩΗ

Έπαινος

ΑΧ ΜΑΝΑ

Αχ, μάνα κάποτε τις νύχτες
Πόσο φοβόμουν το σκοτάδι
Μου'λεγες άγγιξε το χάδι
Δίπλα εσύ μάνα μου πάντα
Στ' αυτί ψιθύριζες κοιμήσου
Κι εγώ ήμουν ήρεμη μαζί σου
Ένωθα τόσο την ανάσα
Μόνη, γαλήνια τη δική σου.

Σ'έψαχνα το πρωί στο σπίτι
Και ήσουν πάντα στην κουζίνα
Εγώ κρυβόμουν στην κουρτίνα
Έτσι όπως σου' λεγα καλημέρα
Μ'αγκάλιαζες σφιχτά τα χέρια
Το φρούριο μου και η σπηλιά μου
Έχουν η σκιά μου η καθάρια
Η προσευχή και η μηλιά μου

Κι άρχισαν να περνούν τα χρόνια
Όμως εγώ δεν το αντέχω
Μια ορθοπεταλιά και τρέχω
Και προσπερνώ πια τα σαράντα
Και εσύ μανούλα μου φοβάσαι
Στέκεσαι αδύναμη μπροστά μου
Τα δάκρυα μη σε τρομάζουν
καλά θα πάνε όλα μαμά μου.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΟΥ ΖΩΗ

Τα μάτια σου τα καστανά
Τα βλέπω και λυπάμαι
Μα είναι τόσο ζωντανά
Προχώρα, δε φοβάμαι
Και ό,τι σε πονά
Δεν θέλω να θυμάμαι

Σκόρπια καινούργια μου ζωή
Λαθραία η στιγμή, πατάω τη σκανδάλη
Σκόρπια καινούργια μου ψυχή
Ζήσε σου φωνάζω, ζωή δεν έχεις άλλη

Τα μάτια σου μια αστραπή
Φωτίζουν τα σκοτάδια
Αντέχει η νύχτα τη σιωπή
Αμίλητη τα βράδια
Οι λέξεις που 'χες πει
Πολύτιμα πετράδια

Σκόρπια καινούργια μου ζωή
Λαθραία η στιγμή, πατάω τη σκανδάλη
Σκόρπια καινούργια μου ψυχή
Ζήσε σου φωνάζω, ζωή δεν έχεις άλλη

Ο ΗΛΙΟΣ

Ο ήλιος έδυσε, σ' εμένα σ' έριξε
εκείνη τη μέρα που είχε αέρα
κανείς δε ρώτησε, ο δρόμος φώτισε
χρυσά αστέρια, στα δυο σου χέρια

Ο ήλιος έδυσε, σ' εμένα έδειξε
Εσένα στον δρόμο , κρατώντας τον ώμο
Το γέλιο θύμιζε, η μνήμη μύρισε
Δεν ήταν λάθος , μοιραίο πάθος

Φτερά αγγέλου φόρεσα
Μήπως και πετάξω
Στον ουρανό δε χώρεσα
Και ήθελα να τ' αλλάξω

Η Νύχτα πέρασε, εμάς μας κέρασε
εκείνες τις ώρες, μεγάλες οι μπόρες
τα ζεύγη έχασαν, τα λόγια έσβησαν,
σε κάποια μέρη, που κανείς δεν ξέρει

Φτερά αγγέλου φόρεσα
Μήπως και πετάξω
Στον ουρανό δε χώρεσα
Και ήθελα να τ' αλλάξω

ΦΙΛΑ ΜΕ ΝΑ ΑΝΑΣΑΝΩ

Άγνωστη η τύχη της μέρας
σαρώνει ανάσες ο αέρας
ατόφια τρέχει η ενοχή
μετριότητα χρυσή η αντοχή

Τρέχοντας γεννήθηκα
να ζήσω όσα ευχήθηκα
λυπημένη μου αλήθεια
κολλημένη μου συνήθεια
κουρασμένος θα πεθάνω
Φίλα με να ανασάνω

Άγνωστη η τύχη της νύχτας
σκλαβιά οι προφάσεις της ήττας
στενό κοστούμι πια η ζωή
η χαρά παραπατά σαν απειλή

Τρέχοντας γεννήθηκα
να ζήσω όσα ευχήθηκα
λυπημένη μου αλήθεια
κολλημένη μου συνήθεια
κουρασμένος θα πεθάνω
φίλα με να ανασάνω

Η ΩΡΑ ΔΕΝ ΠΕΡΝΑ

Το βήμα γρήγορο και πάλι
φορά το κόκκινο της σάλι
η ώρα είναι οχτώ
ξανά θα δει τον ειδικό
Πέντε χρόνια θεραπεία
Λέξεις μαζί με αλχημεία
οι σκέψεις της σε τάξη
και όλες πια τις κάνει πράξη

Ένα βήμα μπρος και πίσω τρία κάνει
Και αρχίζει πάλι να τα χάνει
τη νύχτα, η ώρα δεν περνά
μονάχη της κλαίει και γελά
και όλα τα αφήνει για μετά

Σκυφή το βράδυ στο περβάζι
Μια μαύρη γάτα την τρομάζει
Ο φόβος πίσω την γυρνά
Την πόρτα δυνατά χτυπά
Έξω βγαίνει στο μπαλκόνι
Στάζει το ρούχο της βουρκώνει
Στις μαύρες της τις πόρες
Δεν έχουν δείκτη οι ώρες

Ένα βήμα μπρος και πίσω τρία κάνει
Και αρχίζει πάλι να τα χάνει
τη νύχτα, η ώρα δεν περνά
μονάχη της κλαίει και γελά
και όλα τα αφήνει για μετά

ΕΤΡΕΧΑ

Έτρεχα το χέρι σου, να πιάσω
Προσπαθούσα όλο το βράδυ να σε φτάσω
Ήθελα δυο λέξεις να φωνάξω
τον εφιάλτη δεν μπορούσα ν' αλλάξω

Έτρεχα τα χείλη σου, να αγγίξω
Με οξυγόνο την ανάσα να ποτίσω
Έψαχνα τον λόγο για να ζήσω
η ίδια η ζωή μου λέει να συνεχίσω

Χάνω αυτό που έχω
Έχω αυτό που χάνω
Από τον εαυτό μου απέχω
Τι κι αν δείχνω πως αντέχω
Χάνω πάλι αυτό που έχω

Έτρεχα το χάδι σου, να νιώσω
Η αγκαλιά σου πόσο μου χει λείψει πόσο
Κύματα παλεύουν στο σκοτάδι
Βυθίζεται και της ψυχής μου το καράβι

Χάνω αυτό που έχω
Έχω αυτό που χάνω
Από τον εαυτό μου απέχω
Τι κι αν δείχνω πως αντέχω
Χάνω πάλι αυτό που έχω

Ο 7ος Πανελλήνιος Διαγωνισμός Στίχου της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος διεξήχθη το 2025 σε συνεργασία με τον Θανάση Συλιβό, εκδότη του Μετρονόμου και τον μουσικοσυνθέτη Γιώργο Αλτή. Επίσης τους μουσικοσυνθέτες Φώτη Αποστολάρα, Πέννυ Μπινιάρη, Γιώργο Τζιβελέκη, Γιώργο Παπαμιχαήλ, τις στιχουργούς Γιόλα Αργυροπούλου και Τότα Βελισσάρη, τον μουσικό παραγωγό Αλέξανδρο Καραμαλίκη, τον μουσικό ερευνητή Αντώνη Κόντο, και την Έλση Δημουλά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

ISBN 978-618-5386-59-7

9 786185 386597